

מרכיב מבשר אחר של האקטואליות שלנו בהוראה של ז'א. מילר ממאי 2002 [1]: ההדגשה של הלא מודע הפוליטי על ידי לאקאן מנקודת המוצא של המפגש בסמינר שלו מה-10.5.1967, היכן שהוא טוען בפעם הראשונה בהירות כי האחר הגדול הוא הגוף, ולא הרוח, כפי שאחרים יכלו לחשוב: "האחר, בסופו של דבר [...] זה הגוף [...] עשוי על מנת לרשום דבר מה שאנו מכנים החותם [...] זה תמיד נעשה כך, [...] ההתחלה הראשונית של מחוות האהבה, זה תמיד, במקצת, להתוות פחות או יותר מחוזה זו [2]". בשביל שפינוזה גוף מוגדר כהיות המקום של חותם פרטיקולארי, זה של האפקט או של התשוקה – "היכולת להיות מושפע (tre affecté), מוגדרת ככשירות של גוף לסבול כמו גם לפעול [3]". לאקאן הכליל את העיבוד הזה על ידי מה שהוא יכנה, בקונטקסט החדש הזה, הרישום של החותם שהולך מעבר לתו האונרי [4].

הגוף כאחר גדול ימצא את מלוא פיתוחו עד לתוצאה שמילר חילץ, כלומר הרצון של לאקאן להחליף את הלא מודע הפרוידיאני במונח "parlêtre". הווייה זו מהוברת לאמירה נשענת על העובדה שהגוף שלה, בטוח שהוא לא היא, אלא שיש לה אותו. גישה זו באמצעות ה-*parlêtre* מאפשרת לחזור מחדש להערה לגבי ה"לא מודע, הוא הפוליטיקה". את ההזדהות, מנגנון פוליטי פאר אקסלנס, ניתן לקרוא מחדש החל מהרישום בגוף, החל מהאירוע גוף. זה מה שעושה מילר בטקסט שנכתב בעקבות הפיגועים בינואר 2015: "אני אומר שכל מוסלמי, יהא אשר יהא - למעט אולי כמה אומללים אשר השתרשו בתרבות, "מוסלמים של נאורות" המצהירים כך על עצמם, או לחליפין גאונים פרועים כמו רושדי – סובל, אומלל, חסר נחת, חש אי נוחות, במועקה, כאשר מתייחסים בחוסר כבוד למוחמד. לא כולם מטפלים בעצמם באמצעות קלצ'ניקוב, מאוד רחוק מכך, אולם כולם חשים, במידה זו או אחרת, אי נחת זו (Unbehagen של פרויד). "ונשאלת השאלה איך "לומר משפט ש [...] מבטא קורלטיבי לאי הנאה גשמית charnel זו, של "אירוע גוף" זה (לאקאן) אשר, בהיפותיזה (שלו), נוגע/ משפיע (affected) על המוסלמי [5]".

זה קורא לתשומת לב שז'א. מילר ניגש לאי נחת זו כאל תופעה טרנס אינדיבידואלית, באותו אופן שפרויד ניגש ל אי נחת בתרבות ולאקאן, שהופך כל אחד מארבעת השיחים לקשר חברתי. הווייה חסרת נחת זו, הייתה עבור פרויד הרגשה אתית משותפת בלב "הציביליזציה". פרסקטיבה זו מנגידה עצמה בדיוק למוסר הליברלי שלא תופס את הקהילה, אלא כצבר של החלטות אינדיבידואליות, מחוץ למימד של גוף פוליטי ככזה. זוהי הרחבה של נקודת המבט האינדיבידואליסטית הניאו-ליברלית העכשווית אשר התניעה מחדש את החיפוש של כל מה שניתן לכנותו כמשותף במרחב הפוליטי. ה-*"common decency"* הוא מונח אורוליאני. מעבר לפרטיקולאריות של התפיסה האורוליאנית, נציין תחילה כי אירוע גוף במובן לאקאני לא משפיע/נוגע על הגוף כאורגניזם של האינדיבידואל, אלא על גוף של סובייקט של שפה, אשר הוא מלכתחילה טרנס אינדיבידואלי.

[1] Miller J.-A., "Intuitions milanaises".

[2] Lacan J., Le Séminaire, livre XIV, "La logique du fantasme", leçon du 10 mai 1967.

[3] Deleuze G., Spinoza et le problème de l'expression, Paris, Minit, 1968, p.202, note 14.

[4] Lacan J., Le Séminaire, livre XVII, "L'Envers de la psychanalyse", p. 206.

[5] Miller J.-A., "La "Common Decency" de l'Oumma", Lacan Quotidien, n. 474, février 2015.

Enviar por correo electrónicoEscribe un blogCompartir con TwitterCompartir con FacebookCompartir en Pinterest
Etiquetas: [ארק לוראן](#), [מאמרים מתורגמים](#), [תקופתינו](#), [תקופתנו בגיאפ](#)